

Missions-Efterretninger.

Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 8.

August

1915.

Unionskolen.

Som allerede meddelt i sidste Nummer af „Missions-Efterretninger“ begynder det nye Skoleaar den 1ste November. Skolen i Skodsborg er det Sted, hvor vore norske og danske Missionsarbejdere modtager deres Uddannelse. Flere af vore yngre Missionsarbejdere er udgaet fra denne Skole; men hidtil har Antallet været altfor ringe. Narfagen til dette er bl. a. den, at de fleste af Skolens Elever kun gaar et eller højest to Aar paa Skolen i Stedet for at fuldende det almindelige treaarige Missionskursus. Denne Ulempe bør derfor afhjælpes snarest muligt.

Vi kunde ansætte mange flere Missionsarbejdere, blot vi havde dem. Og da det Gang paa Gang har vist sig, at de Arbejdere, der udgaar fra vore Missionskoler, i flere Henseender har et stort Fortrin for dem, der ikke har faaet denne Uddannelse, er det jo kun gaanske naturligt, at vi her i Norge og Danmark ser hen til Skolen som den Kilde, hvorfra vi i Fremtiden skal hente vore Arbejdere. Men for at vi skal kunne efterkomme de mange berettigede Krav, der stilles til os om en større Udvikelse af Prædikevirksomheden, maa Tilslutningen til det treaarige Missionskursus betydligt forøges.

For at dette skal kunne ske, maa vore Menigheder komme os til Hjælp. Gjør derfor, hvad I kan, kjære Søstrende, for at opmuntre de unge til at vie deres Liv til Herrens Gjerning og til at søge Skolen. Og til de unge Brødre og Søstre henstiller vi at overveje — under Bøn til Gud — om Herren ikke har kaldet dem til at deltage i Arbejdet for Sjæles Frelse. Naar vi betænker, hvad Jesus har gjort for os, og hvilket stort Offer han bragte for at frelse alle, der vil tage imod hans Frelse, saa forekommer det mig, at vi

uden Forbehold straks burde gjøre Profetens Ord til vore og sige i Hjertets Oprigtighed: „Se, her er jeg, send mig!“ Herren venter paa eder, kjære unge Søstrende! Snart bliver det for sent.

Br. Erik Arnesen overtager atter Undervisningen i Bibelen — i alle tre Klasser — og der vil i det hele taget fra Skolens Side blive sørget for, at der bibringes Eleverne en saa grundig og alsidig Undervisning, som et treaarigt Kursus tillader. Hovedformaalet med Skolen i Skodsborg er at uddanne unge Mænd og Kvinder til sande Missionsarbejdere; men hertil behøves meget af Aandens Kraft og Fylde over Lærerne saavel som over Eleverne. Glem derfor ikke at bede for Skolen i Skodsborg!

Skolens Forstander, Erik Arnesen, Skodsborg, besvarer mulige Spørgsmaal vedrørende Skolen, ligesom ogsaa alle Anmeldelser bedes sendt til ham.

Kjøbenhavn den 9de Juli 1915.

J. C. Raft.

Et Ord til vore Menighedssekretærer i Norge og Danmark.

Posten som Sekretær i en Menighed, i en Sabbatskole eller i en Ungdomsforening er ikke saa ringe og betydningssløst et Embede, som nogle maaste forestiller sig. Enhver af dem — ligegyldigt hvor liden vedkommende Menighed eller Sabbatskole osv. er — udgjør den ydre Del af et stort Maskineri, hvis jævne og normale Gang fuldstændig afhænger af, at denne ydre Del udfører sin Pligt trofast, nøjagtigt og præcis. Hvis af 50 Sekretærer de 49 er punktlige med Varetagelsen af deres Bestilling, medens den ene er efterladet, saa sker der nødvendigvis enten en Standstning af hele det store Maskineri, eller ogsaa

foraarfager det Unøjagtigheder med deraf følgende Ubhageligheder for mange, ikke mindst for saadanne, der gjerne vil og skal have deres Sager i Orden.

Der er sikkert en Del Sekretærer, som ikke har tænkt videre over denne Side af Sagen, og derfor kan det være paa sin Plads at paapege enkelte Ting igjen. Her skal særlig tages Sigte paa Menighedssekretærer, hvis Arbejde i visse Henseender maaste kan være lidt mere indviklet end de andres, der lige er nævnt; men selv disse andre vil gjøre vel i at følge med og give Ugt bl. a. ogsaa af den Grund, at ingen ved, hvornaar en af dem kan blive kaldet til at gjøre Tjeneste som Menigheds Sekretær.

En vigtig Del af Konferenssekretærens Pligt er ved Udløbet af hvert Kvartal at udsædige en nøjagtig Kvartalsrapport. Det Materiale, hvorefter han skal udarbejde sin Rapport, er de for vedkommende Kvartal udfyldte Rapportblanketter, som han modtager fra hver enkelt Menighed. I sin Indberetning skal han f. Eks. opgive, hvor mange Menighedsmedlemmer der findes i hele Konferensen, og her er han ubelukkende henvist til den Opgivelse, han modtager fra Sekretæren i selv den mindste Menighed. Hvis 20 Menighedssekretærer opgir det rigtige Medlemsantal i deres Menigheder, men den 21de kommer med en fejlagtig Opgivelse, saa bliver Konferenssekretærens Opgivelse selvfølgelig ogsaa fejlagtig. Og Nr. 21 bærer Skylden derved. Dersom Br. Sekretær Nr. 21 rapporterer fra en Menighed med 30 Medlemmer, men unblader at tælle Ravnene paa Medlemslisten og nøjes med en Gissning og saa i Stedet for 30 skriver 27 eller 29 eller 35, saa rapporterer han urigtigt, og hans Fejl forplanter sig videre til Konferenssekretærens Kvartalsrapport. Og hvis nu flere Menighedssekretærer gjør sig skyldige i lignende Unøjagtigheder, saa forværret det selvfølgelig Sagen. Alle saadanne Fejl gaar fra Konferenssekretæren videre til Unionssekretæren, der saa overfører dem paa sin Kvartalsrapport for hele Unionen og sender denne videre til Hovedkontoret for den europæiske Afdeling af Generalkonferensen, hvor man saa udarbejder en Summa summarum Rapport over Medlemsantallet i hele den europæiske Afdeling, stadig med den samme Fejl gaaende igjen. Hvem bærer Skylden? Det gjør Br. (eller Søster) Sekretær Nr. 21 derude i den lille Menighed, som mente, at det ikke var saa nøje.

Det vil heraf ikke være vanskeligt at indse, at disse Udpoter som Menighedssekretær eller Sabatskolesekretær osv. i denne Henseende har et Ansvar, hvis Betydning og Rækkevidde ikke staar tilbage for nogens.

Men foruden stor Nøjagtighed kræves der stor Punktlighed og Præcisshed. Hvis alle Sekretærerne skynder sig med at saa sin Kvartalsrapport færdig og indsendt til Konferenssekretæren, saa snart Menigheden er færdig med sit Kvartalsmøde

(og dette bør ikke udsættes mere end højst nødvendigt), men vor Ven Nr. 21 lader nogle Dage eller en Uge eller to eller maaste tre (saa galt er virkelig hændt os herhjemme) gaa hen, saa bliver Resultatet, at hele Unionens Maskineri maa staa stille og vente paa Nr. 21 derude i den lille Menighed. Er det at være tro og nidker i sin Gjerning?

En Menighedssekretær har desuden andre Pligter, som ikke netop bestaar i og direkte vedrører Kvartalsrapportering, men som dog til syvende og sidst har Betydning ogsaa for denne. Her tænkes nu særlig paa den Pligt at sørge for, at Optagelsesbeviset for Medlemmer, der forflyttes fra en Menighed til en anden, bliver tilbagesendt hurtigst muligt til den Menighed, hvorfra vedkommende Medlemmer kom. Vi vil f. Eks. tænke os, at fire Medlemmer i Menigheden i A— ønsker at blive forflyttet til Menigheden i B—, hvor Nr. 21 er Sekretær. Menigheden i A— sender saa de fire Menighedsbreve til B—, hvor man ved første Lejlighed optager de fire Medlemmer i Menigheden, hvis Medlemsantal altsaa nu ikke længere er 30, men 34. Nu er det en Regel (og den kan ikke godt være anderledes), at fraflyttede Medlemmer ikke maa stettes som fraflyttede, før det Optagelsesbeviset tilbage (hvis han da nogen Sinde sender det, hvad der desværre ikke altid sker), og naar han næste Gang indsender Kvartalsrapport, opgirer han (helst maaste af en ekstra Paamindelse om at være nøjagtig) ganske rigtigt 34 som Menigheds Medlemsantal. Men grundet paa Nr. 21's Sendrægtighed har Sekretæren i A— ikke kunnet stryge de fire bortflyttede Medlemmer og maa derfor regne dem med i sit Kvartalsopgjør. Resultatet bliver altsaa, at disse samme fire Medlemmer bliver rapporteret baade i A— og i B—. Med andre Ord: de bliver til otte i Stedet for til fire. Og hvem bærer egentlig Skylden for denne Unøjagtighed, der altsaa ogsaa gjentager sig paa alle Rapporterne hele Rækken igjennem.

Der blev ved et af vore Aarsmøder i Aar paapeget af en Delegeret, at man til Sekretærer kun bør vælge saadanne, som er i Stand til at skrive. Dette er meget vigtigt. Der tænkes dermed ikke paa en smuk Haandskrift (skønt vedkommende bør kunne skrive Taltegn, som er læselige), men paa dette at kunne skrive en klar og forstaaelig og korrekt Rapport — hvad enten det drejer sig om at føre Rapport over et Menighedsmøde eller om at udarbejde en Kvartalsstatistik til Konferenssekretæren. Det er vel som oftest de yngre Medlemmer i Menighederne, der gjør Tjeneste som Sekretærer, og det er, som det bør være; men de bør sætte en Værdi i at beslitte sig paa at udføre det dem saaledes betroede vigtige Gjæver med

Trosskab og Samvittighedsfuldhed og efter bedste Evne, gjerne søgende Raad hos andre, som maatte have mere Erfaring.

Det er en Selvsølge, at der bør være fuldt Samarbejde mellem Menighedens Sekretær og Forstander. Hvis f. Eks. Menighedsbreve fra en anden Menighed bliver sendt til en Menighedssekretær, saa bør han straks underrette Forstanderen derom, for at denne ved første Lejlighed kan optage de Medlemmer, der ønsker at tilflytte Menigheden. Paa den anden Side kan Menighedens Forstander lette og ogsaa fremstykke Sekretærens Arbejde ved at drage Omsorg for, at Kvartalsmøder og lign. ikke udsættes, men afholdes i rette Tid. Kvartalsrapporteringen er, som ovenfor paapeget, for en Del afhængig af rettidige Kvartalsmøder.

Det ovenfor fremholdte kan altsaa i Korthed sammenfattes i følgende to Punkter:

- 1) Vær nøjagtig. Gjør dig Umage for at overbevise dig om, at Tallene er rigtige, herunder særlig Medlemsantallet.
- 2) Vær præcis, aldrig efterladet. Indsend Kvartalsrapporten osv. ved første mulige Lejlighed. Vent ikke „til i Morgen“. Se ogsaa til, at Optagelsesbeviser for tilflyttede Medlemmer hurtigt muligt bliver sendt tilbage til Sekretæren i den Menighed, hvorfra de tilflyttede Medlemmer kom.

Erik Arnesen.

Et værdifuldt Menighedsmedlem.

- „Hvilke af vore Blade holder du?“
 „Intet.“
 „Hvorfor ikke?“
 „Har ingen Tid til at læse — holder flere Blade, end jeg kan faa læst.“
 „Ved du, hvornaar og hvor vort Aarsmøde skal afholdes i Aar?“
 „Nej.“
 „Hvorledes mon det gaar med Bestyrelsen for Hedningemissionen — kommer der nogen Penge ind, saa den kan føre Virksomheden fremad?“
 „Det ved jeg ikke.“
 „Hvem er i den Bestyrelse?“
 „Det ved jeg heller ikke.“
 „Har vi i det hele taget nogen Hedningemission?“
 „Det tror jeg nok, vi har, men er dog ikke helt sikker paa det.“
 „Kjender du nogen af vore Missionærer?“
 „Nej.“
 „Hvorledes gaar det med Virksomheden her hjemme?“
 „Det ved jeg ikke rigtig.“
 „Hvor virker vore Arbejdere her i Konferensen?“
 „Jeg ved ikke.“
 „Hvor trænges der særlig til Arbejdere?“
 „Det ved jeg ikke.“

„Hvor stort omtrent er Medlemsantallet her i Konferensen?“

„Det kjender jeg ikke til.“

„Hvilken Menighed er den største i Konferensen?“

„Det ved jeg ikke.“

„Hvor stor var Tienden sidste Aar?“

„Jeg ved ikke.“

„Hvem er Sekretær for Sabbatsskolen og for Ungdomsforeningerne?“

„Det ved jeg ikke.“

„Hvem foretaar Bogmissionen, og hvorledes gaar det med den?“

„Det ved jeg ikke.“

„Har vi en Traktat- og Missionsforening her i Konferensen?“

„Det ved jeg ikke.“

„Hvorledes gaar det med Prædikevirksomheden i Øjeblikket?“

„Det ved jeg ikke.“

„Hvorledes gaar det i det hele taget med vor Virksomhed Berden over?“

„Det ved jeg ikke.“

„Hvad Gavn er du egentlig til for Menigheden og Samfundet?“

„Det ved jeg ik — — det vil sige — — jo, ser du — —.“

Ægteklaber, som er i Strid med Skriften.

Den Uvillighed til at rette sig efter Bibelens Undervisning, som gjør sig gjældende i de brede Lag af Kristenheden i vore Dage, viser sig desværre undertiden ogsaa hos dem, der regner sig som tilhørende Guds sidste Menighed. En af de klare Skriftens Grundfætninger, der ikke saa sjælden bliver tilfidsat, navnlig af unge Medlemmer iblandt os, er med Hensyn til Indgaaelse af Ægteklab. Noogle er ikke villige til at lade sig raade i en saadan Sag, som de mener maa være et Privatansliggende, der kan være andre uvedkommende. Men der er sikkert andre, som aldrig har skjænket Sagen nogen nævneværdig Opmærksomhed, og som gjerne vil høre, hvad Gud har oplyst os derom i sit Ord og gennem Profetiens Aand. Nedenfor gjengives derfor, hvad Søster White under ovenstaaende Overstrift skriver i „Bidnesbryd til Menigheden“, 4de Bind, Side 503—508. I næste Nummer vil vi i Tilslutning hertil anføre et Bidnesbryd, som Søster White for mange Aar siden skrev til en ung Søster, der stod i Begreb med at ægte en udenforstaaende. Som et Folk burde vi med Nidkjærhed følge alt det Lys, som Gud gennem denne Kirke har givet os, og vi haaber derfor, at alle Søstende, ikke blot de yngre, men ogsaa de ældre, der saa ofte har Anledning til at raade, vejlede og hjælpe de unge, vil nøje overveje de for manges Lykke og evige Belsærd saa vigtige Principper, som paapeges i

begge de omtalte Vidnesbyrd. Lad os under Læsningen ikke glemme, at ifølge den hellige Skrift var det gamle Jsrael et Forbillede paa Guds Jsrael i den sidste Tid, og lad os tillige betænke, at kun den Vej, som Herren anviser sine Børn, fører til Lykke. Vel fører den ubentviden gennem, hvad der for det naturlige Mennekehjerte er Forsagelsens Odemærker, men Betsignelse her i Tiden og tusindfold Lykke hieset er dens endelige Maal.

Ovennævnte Vidnesbyrd i 4de Bind lyder som følger:

„Vi lever i de sidste Dage, da Ægteskabsmani udgjør et af Tegnene paa, at Kristi Komme er nær. Man spørger ikke Gud til Naads i disse Ting. Religion, Pligter og Principper tilføjesættes, for at man kan handle efter det uombendte Hjertes Indskyldelse. Der er ikke et Ægteskab i hundrede, som bliver lykkeligt, som har Guds Bifald, og som sætter de to Personer bedre i Stand til at tjene og ære Gud.

Det er farligt at indgaa i en verdslig Forbindelse. Satan ved meget godt, at den Time, der er Vidne til mangen ung Mand og Kvinde Ægteskab, afslutter deres religiøse Erfaring og Nytte. De er tabte for Gud. Maaſte forsøger de i nogen Tid at leve et kristeligt Liv; men alle deres Bestræbelser i den Henseende foregaar under en stadig Indskyldelse i modsat Retning. En Gang var det dem en Glæde at tale om deres Tro og Haab; men snart bliver de uvillige til at berøre dette Emne, vidende, at den, til hvem de har knyttet deres Skjæbne, ikke har nogen Interesse i den Retning.

Man paabaeraar sig undertiden, at den vantroende er gunstigt stemt mod Religionen, og at han er alt, hvad man kunde ønske sig af en Livsledsager, med Undtagelse af dette ene, at han ikke er en Kristen; og selv om den troende ved sin egen sunde Fornuft kan indse det upassende i en livsvarig Forbindelse med en vantroende, saa sejrer dog Tilbøjeligheden i ni Tilfælde af ti. Vandeligt Frafald begynder, i det Øjeblik Løftet er afslagt for Alteret.

Til at begynde med vil den vantroende maaſte ikke udbiſe nogen særlig Modstand i det nye Forhold; men naar der bliver Tale om bibelske Sandheder, opstaar straks den Følelse: „Du gistede dig med mig, vidende, at jeg var, hvad jeg er; jeg ønsker ikke at forstyrres. Lad det være forsaaget, at fra nu af maa al Tale om dine ejendommelige Anskuelse høre op.“ Og dersom den troende stulde vise noget særligt Alvor med Hensyn til at fremholde sin Tro, kunde det let komme til at se ud som Uvenlighed mod den, der ikke har nogen Interesse for kristelig Erfaring.

Den troende tænker som saa, at hun i sit nye Forhold maa rette sig noget efter ham, som hun har valgt. Man begynder at søge til Steder, hvor der gives verdslige Fornøjelser. Først gjør man dette med en stærk Følelse af Uvillighed;

men Interessen for Sandheden bliver efterhaanden mindre og mindre, og Troen forvandles til Vantrø og Tvivl. Ingen kunde den Gang have tænkt sig Muligheden af, at den engang saa faste, samvittighedsfulde, troende og gudhengivne Kristi Efterfølger nogen Sinde kunde blive saa tvivlende og vaklende, som hun nu er. O hvilken Forandring hint usornstige Ægteskab medførte!

Hvad bør enhver Kristen gjøre, naar han kommer i en Stilling, hvor hans Fastholden ved kristelige Principper sættes paa Prøve? Med en Bestemthed, som det er værd at efterligne, bør han sige: „Jeg er en samvittighedsfuld Kristen. Jeg tror, at den syvende Dag er Bibelens Sabat. Vor Tro og vore Principper gaar i best modfattede Retninger. Vi kan ikke blive lykkelige sammen; thi dersom jeg vedbliver at saa en mere fuldkommen Kundskab om Guds Vilje, saa bliver jeg mere og mere ulig Verden og forvandet efter Kristi Billede. Dersom du fremdeles ikke kan se noget elskeligt i Kristus, intet tiltrækkende i Sandheden, vil du elske Verden, som jeg ikke elsker, medens jeg elsker de Ting, som hører Gud til, hvilket du ikke elsker. Vandelig Ting bedømmes aaandeligt. Uden aandeligt Syn kan du ikke forstaa Guds Fordringer overfor mig eller fatte min Pligt mod den Hærr, jeg tjener; du vil komme til at saa den Følelse, at jeg forsommer dig paa Grund af mine religiøse Pligter. Du vil ikke blive lykkelig; den Kjærlighed, som jeg har til Gud, vil gjøre dig misandelig. Jeg vil komme til at staa alene i mit religiøse Liv. Naar den Tid kommer, da du forandrer dine Anskuelse, naar du i dit Hjerte anerkender Guds Fordringer, og du lærer at elske min Frelser, saa kan vort Forhold fornyes.“

Naar den troende saaledes for Kristi Skyld gjør en Opofrelse, har han Samvittighedsens Bifald, og han viser, at han sætter stor Pris paa det evige Liv til at ville udsætte sig for at miste det. Han føler, at det er bedre at forblive ugift end for Livstid at have knyttet sine Interesser til en, som foretrækker Verden fremfor Jesus, og som leder en bort fra Kristi Kors. Men mange fatter ikke, hvor farligt det er at give sit Hjerte til en vantroende. For den unge har Løften om Ægteskab et vist romantisk Skjær, og det er vanskeligt at fjerne dette Skjær, som Indbildningen har omhullet det med.

Skulde en, som søger Ære, Herlighed, Udødelighed og et evigt Liv, indgaa i Forbindelse med en, som nægter at staa i Kristi Efterfølgeres Rækker? Vil du, som befender dig til at have valgt Kristus til din Hærr og at være lydlig mod ham i alle Ting, forene dig med en, som er behersket af Mørkets Fyrste? „Mon to gaar tilfammen, uden naar de har truffet Aftale?“ Amos 3, 3. [Engelsk: „Kan to gaa tilfammen, uden at de er enige?“] Men hvilket Syn! Medens den ene af dem, der er saa nær forbundne med hinanden, søger Gud i Bøn og paataalder

ham, er den anden ligegyldig og efterladt; medens den ene søger at finde Vejen til det evige Liv, gaar den anden paa den brede Vej til Fortabelse.

Hundreder har opofret Kristus og Himlen som en Følge af, at de har giftet sig med uomvendte Personer. Kan det være, at Kristi Kjærlighed og Samfund har saa liden Betydning for dem, at de hellere foretrækker et stoffels dødeligt Menneskes Selskab? Er Himlen af saa liden Værdi, at de er villige til at give Slip paa dens Glæder for at leve sammen med en, som ikke har nogen Kjærlighed til den elskelige Frelser?

Forbud forbød Gud sit Folk strengt at blande sig i Egtefælle med andre Folkeslag. Man kommer nu i vor Tid med den Indvending, at dette Forbud blev givet for at hindre Jøderne fra at gifte sig med Afgudsdyrkere, fra at forene sig med hedenske Familier. Men Hedningerne den Gang var mere gunstig stillede end de ubodsferdige i vore Dage, som, skønt de har Lyset, dog haardnakket nægter at antage det. Synderen i vore Dage har langt større Skyld end en Hedning, fordi Evangeliiets Lys skinner klart overalt omkring ham. Han træder sin Samvittighed under Fødder og er med Vidende og Forfæt i Strid med Gud. Grunden til, at Gud forbyder den Slags Egtefælle, er: „Du skal ikke gjøre Evgernskab med dem, . . . thi de skal bringe din Søn til at vige fra mig.“ De, som blandt de gamle Israellitter fordristede sig til at tilsidefætte dette Forbud, gjorde det paa deres egen Risiko.“ — „Vidnesbyrd til Menigheden“, 4de Bind, Side 503—508.

Ord fra Søster White.

For nogle Uger siden udtalte Søster White som Svar paa Spørgsmaalet om, hvorledes det stod til: „Jeg er meget svag. Jeg er overbevist om, at dette er min sidste Sygdom. Tanken om at skulle dø befæxer mig ikke. Jeg føler mig hele Tiden trøstet; Herren er mig saa nær. Jeg frygter ikke. Hvor dyrebare Frelseren er, har staaet saa klart for mig. Han har været mig en Ven. Han har bevaret mig i Sygdom som i Sundhed. Jeg nærer ingen Betyrning angaaende det Arbejde, jeg har udført. Jeg har gjort det bedste, jeg kunde. Jeg antager ikke, jeg skal blive her ret længe, og jeg tror ikke, jeg kommer til at lide meget. Jeg er saa taknemmelig for, at vi har, hvad vi behøver, naar vi er syge. Vær ikke belyrret. Jeg gaar kun lidt forud for de andre.“

Nogle Dage senere afslagde en af Brødrerne hende et Besøg, under hvilket han udtrykte sin Glæde over, at hun saa bedre ud, end da han nogle Dage i Forvejen besøgte hende. Hun udtrykte sin Glæde over de behagelige Omgivelser og sagde derpaa: „Den Letsindighed og Mangel paa Alvor, som er kommet ind, smertter mig. Som et Folk maa vi

søge mere Alvor, førend Guds Kraft kan komme til Synne, som den bør.“ Dette gjentog hun to eller tre Gange med næsten nøjagtig de samme Ord, og denne Sag syntes at volde hende dyb Smerte. „O hvor meget vi trænger til mere af den Helligaand!“ sagde hun videre. „Der er et stort Arbejde at udføre, og hvorledes skal vi nogen Sinde saa det gjort?“ Hertil bemærkede nævnte Brøder (G. B. Starr), at Gud oprejser Hundreder af unge Mænd og Kvinder ved Hjælp af vore Skoler og Sanatorier og lægger sin Aand paa dem og gjør dem stiftet til at udføre et stort og velsignet Arbejde, og at mange af dem er gudhengivne, oprigtige og alvorlige og arbejder med Held. Til dette svarede Søster White: „Hvor det glæder mig at høre dette! Du kunde ikke have sagt noget, som vilde have opmuntret mig mere.“

En Betingelse for Fremgang.

„Jeg vil ikke kolportere for ikke at komme i Gjæld,“ hører man en og anden sige. Saadanne Ord er vistnok i de allerfleste Tilfælde meget lidet overvejet og skyldes sikkert Mangel paa Kjendskab til Sagen. Og de, der udtaler dem, gjør vel i at betænke, hvad der staaer i Luk. 19, 20—24.

Herren ved bedst, hvorfor vi ikke altid har Held med os. I „Haandbog for Kolportører“ forekommer et Vidnesbyrd, hvori der staaer, at „Grunden til, at det er mislykkedes for saa mange, er, at de ikke har været egne Kristne“. Disse Ord fortjener vor alvorligste Overvejelse.

Naar en Arbejder ellers har de ydre Betingelser, som kræves for at kunne gjøre Fremgang som Kolportør, og derhos er i Besiddelse af Evnen til at lære, saa ligger det indenfor hans Mulighedens Grænser at erfare Sandheden af, hvad der staaer i 1 Kron. 29, 12; 2 Kron. 16, 9, første Del, samt 2 Kron. 14, 11.

Der gives neppe nogen Gjærning, hvor en Arbejder i saa stor Udstrækning kan være sin egen Herre som i Kolportagen. Men det er en nødvendig Betingelse, at man er bleven opdraget til Frihed; man maa have lært at benytte Tiden lige saa omhyggeligt, som naar man arbejder paa Akkord eller for Timebetaling. Man kan ikke kontrollere og styre sig selv, og forstaaer man ikke at vurdere og benytte alle Aarstider paa rette Maade, saa vil det ganske naturligt ikke kunne gaa godt. Se Drøsp. 20, 4; 18, 9.

Bibelen taler altid rosende om den, der forstaaer Tidens Værd og ved at benytte den. 1 Kron. 12, 23; Brød. 3, 1; 8, 5, 6. Efterstomt Herren giver sine Betsignelser til bestemt Tid, saa maa vi være ude i rette Tid for at kunne modtage dem. Sal. 145, 15; Luk. 12, 42; Ap. Gj. 17, 26; Ef. 5, 16.

Paulus siger, at han viser os den hyppeligste Vej. Men han benyttede Tiden fra „aarle om

Morgenen til den silbige Aften". Dette var ogsaa Jesu Fremgangsmaade.

Hvad det angaar at komme i Gjæld til Forlaget, da vil det ved nærmere Underfølgelse vise sig, at det i de fleste Tilfælde skyldes, at vedkommende ikke følger Bibelens Anvisning om at benytte Tiden eller om først at give Herren, hvad der tilkommer ham, ligesom man undertiden lader Verden faa de Penge, der tilhører Forlagshuset. Den, som er meget nøje og paapasselig med Hensyn til disse Punkter, vil sjælden behøve at stifte Gjæld.

Undertegnede vil gjerne høre fra saadanne i Danmark, som maatte føle sig kaldet af Herren til at deltage i Arbejdet med at udbrede vor Litteratur. Man kan skrive til mig under Akr. Margrethevej 5, Kjøbenhavn B.

Eders forbundne A. G. Sandbeck.

Færøerne.

Som en mægtig Klippeørken ligger Færøerne derude i det store, larmende Hav. De spidse, kegle- og pyramideformede Finder hæver sig majestætisk op mod Himlens Blaa — et Syn, der virker opløstende og taler sit tause Sprog om den store Staber, ved hvis Kraaft de er bleve til.

Vinteren heroppe er barsk, med Storm og Regn næsten hver Dag. Færøerne er vistnok et af de Steder paa Jorden hvor det regner mest, og det er derfor forstaaeligt, at man længes efter Sommeren, som nu er kommen. Da vaagner Livet paa Klipperne — de mørke Klippevægge bliver befolkede med Tusinder af Søfugle, der tilbringer Sommeren heroppe. Naar man sejler forbi et saadant Fuglebjerg, bliver man helt betaget ved Synet af disse mægtige Sværme af Fugle. Samtidig med Trækfuglens Komme begynder Færingerne at trække ud paa Jisteri. De smaa og store Snekker bliver spulet og malet og tjæret, og af Sted bærer det til Sø. Det er jo paa Havet, Færingen finder sit Levebrød, og derfor maa den korte Sommer udnyttes flittigt; thi om Vinteren er Atlanterhavet altfor usikkert at færdes paa.

Jeg har nu tilbragt et Aar heroppe og har haft mange mærkelige og herlige Erfaringer. Gud har styrket og velsignet mig mangfoldige Gange. Vanfærlighederne har ikke været saa faa, og undertiden har Hindringerne været besværlige nok. Her findes visse Indskrænkninger for Litteraturarbejdet, som man ikke møder alle Vegne. Løse Blade og Traktater maa man dog selge ogsaa her.

Efter Nytaar rejste jeg til Søndø, hvor jeg holdt nogle Møder, og der syntes at være god Interesse. Det var mig dog ikke muligt at faa noget Lokale. I en nærliggende Bygd, Vaag, lykkedes det mig imidlertid at faa et lidet Lokale

lejet, og Besøget var til at begynde med godt. Trods Forsøg paa at modarbejde os blev gjort, vandt Sandheden dog Indpas hos nogle, og nu er en liden Menighed bleven organiseret paa Søndøen. Br. Olaf Olsen fra Island kom herud for at forrette Daab. Det var velsignede Stunder, vi tilbragte sammen med vore nye Søstende her. I en Elv indrettede vi et lidet Daabsbassin, og der var mange Tilskuere, som overværede den højtidelige Handling. Maatte disse kjære Sjæle saa Naade til at følge i Messierens Fodspor, saa at Menneskene maa se, at det ikke blot er en ny Sandhed, men at den har formaaet at gøre dem til nye Mennesker i Kristus! Flere holder Sabbaten og vil sikkert slutte sig til Guds Folk, selv om det koster Modgang og Misfjendelse fra forskellige Sider. Rejen til Livet har jo altid været trang og smal, men dog bred nok for dem, som vilde følge den. Jeg kommer til at synes bedre og bedre om Færøerne og Færingerne, der i Umindelighed er religiøse og venlige, men lidt forsigtige med Hensyn til, hvad der er nyt for dem.

Br. Olaf Olsen, som tilbragte en liden Tid her, kom med et Skib, der blev standset af en engelsk Krydser og ført til Kirkwall. Dette forsinkede ham i flere Dage. Og da han skulde rejse, udeblev Skibet i fem Dage, hvad der jo ogsaa forsinkede hans Hjemrejse en Del.

Bed for Arbejdet heroppe! En hjertelig Hilsen til alle Søstende i Skandinavien.

København den 1. Juni 1915. Emanuel Christiansen.

Halmstad, Sydsværike.

Siden Virksomheden begyndte her, er seks bleven døbt og tillagt Menigheden. Den ene af disse, der paa Grund af Sygdom ikke har kunnet overvære noget Møde i Halmstad, fik det første Indtryk af Sandheden under sit Ophold paa Skodsborg i Fjor. Søster Maren Andersen har gennem Vinteren givet hende Sygebehandling i Hjemmet og samtidig talt med hende om det, som hører Guds Rige til. Ogsaa Br. Settergren og jeg har aflagt Besøg hos hende. En Broder, som har annammet Sandheden, er ude i Kolportørarbejdet og virker omkring Drebro. Hans Hustru er ogsaa med os og virker paa bedste Maade med Bøger og Blade. De har tre Børn, og af disse gaar de to, der for ikke længe siden har begyndt i Skole, ud og selger Blade, og Herren velsigner dem alle.

Lige før jeg rejste hertil, bestemte en Fruue sig til at holde Herrens Sabbat og vandre i Lyset. For 16 Aar siden blev de første Sandhedens Sædeltorn saet i hendes Hjerte over i Chicago. Den, som saede denne Sæd, vil kunne glæde sig over det Herrens Ord: „Vi skal høste i sin Tid, saafremt vi ikke trættes.“

Salget af Traktater og „Tidens Tæden“ er gaaet rigtig godt. Flere Eksemplarer af „Et Blik paa vor Tid“ er solgt og ligger spredt i de forskjellige Hjem. Paa Rejsen hertil overnattede jeg i Drebroy og fik Anledning til at se Binduerne i de Celler, hvor Brødrerne Bogqvist og Walbom sad fængslede i 1844, fordi de forkyndte Sandheden. Min Tak steg op til Gud, fordi vi nu frit kan fremholde det Lys, Gud har tændt i os. Hvor stort det i Virkeligheden er! I Njeblicket opholder jeg mig paa Nyhyttans Badeanstalt, hvor der i Aar er særlig mange Gæster. Det er syv Aar, siden jeg var her paa Missionskolen, hvor vi fik saa megen velsignet Undervisning, som siden har været til god Nytte. Det var det sidste Aar, Br. og Søst. D. A. Johnson var her. Høfrø rejser jeg tilbage til Norge for at optage Virksomhed i Vestnorske Konferens. En hjertelig Hilsen til alle Søstende og Medarbejdere samt Stolekammerater herfra.

Nyhyttan, den 14de Juli 1915.

Klira Høyer.

Et Østeraarsmøde

vil blive afholdt i Kristiansand S. fra 27de—29de August. Brødrerne J. C. Raft, J. M. Nærem, undertegnede og muligens flere vil være til Stede.

Søstende paa Strækningen Egersund—Lillesand bør benytte sig af denne Anledning og nu straks lægge Planer for at overvære denne Højtid. „Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Fasten i den fjerde Maaned og Fasten i den femte og Fasten i den syvende og Fasten i den tiende Maaned skal worde Judas Hus til Fryd og til Glæde og til glade Højtider. Men efter Sandheden og Freden.“ Sak. 8, 19.

Hensigten med denne Sammentkomst er særlig den, at give de spredtboende Sabbatsholdere og interesserte samt Menighederne fra Lister, Mandal og Kristiansand Anledning til at komme sammen til fælles Opbyggelse. Første Møde begynder Fredag Aften Kl. 8 og sidste, Søndag Aften Kl. 8. De, der ønsker Logi bestilt, kan skrive til J. M. Nærem, Aar. G. Norby, Kristiansand S., og han vil beførge dette.

Lad nu ikke Bagateller hindre nogen fra at overvære dette Møde. Lad os alle bede om Herrens Velsignelse, og han vil visse gøre det til en glædelig Højtid for os.

Eders i Kristus forbundne D. J. D. Røst.

Dødsaendelser.

Martha Bruland hensov stille i Troen paa sin Frelser den 9de Juli 63½ Aar gammel. Hun blev født i Naustidal i Søndfjord, men har boet i Bergen ca. 30 Aar. Her antog hun Adventbudskabet under Br. H. Hansens Virksomhed. Af paarørende, som vil savne hende, efterlader hun sig Mand, tre Brødre og to Søstre, samt nogle af hendes Søstendes Børn. Men mest vil hun dog savnes af Menigheden, thi hun udviste i Bekjendelse og Liv, at hun elskede sin Meister og den af ham aabenbarede Sandhed. Hun var altid virksom, og hun fik ogsaa den Glæde at se Frugt af sin Gjerning inden hun døde. Selv Dagen før hun hensov, havde hun anmodet Søst. Andersen om at bringe nogle af Rafts Fordrag, som nogle af hendes bekjendte skulde have, men de kom for sent. Hun var ved fuld Bevidsthed indtil sidste Njeblick, og vi er forvisset om, at hun vil faa Del i de retfærdiges Opstandelse. Hun blev begravet fra Kapellet paa Møllendals Kirkegaard og mange beviste sin Deltagelse ved sin Nærværelse. Til Trøst for dem, der stod omkring hendes Baare, taltes over disse Ord: „Kostbar i Herrens Dine er hans frommes Død.“

D. J. D. Røst.

Søster Marie Fauste døde efter en længere Tids Sygdom den 31te Marts i den høje Alder af 77½ Aar. Søster Fauste var Enke og drev en Hvidevareforretning i Bodo. Da hun for ca. to Aar siden antog Sandheden, blev denne Forretning lukket hver Sabbat, til stor Bestyrrelse for hendes Kunder og bekjendte. Undertegnede mindede ved Begravelsen de tilstedeværende om Bibelens Sandhed vedrørende de dodes Tilstand samt Opstandelsens herlige Haab. Da Søster Fauste havde et godt Vidnesbyrd, tør vi haabe at se hende blandt de første opstandne paa den store Dag.

Chr. Tobiasen.
(Denne Dødsaendelse er ved et beklageligt Uheld bleven liggende over — R e d.)

Søster Marie Leivestad, født den 7de August 1888 i Leivestad, Vestlandet, Norge, døde paa Frederikshavns Sygehus den 9de Juli d. A. efter en seks Ugers smertefuld Lungesygdom. Søster Leivestad blev bekjendt med Sandheden i Bergen og blev døbt i Kristiania den 1ste Marts 1913. Hun var en stille, gudhengiven Søster, som var afholdt af alle, der kom i Berøring med hende. Hendes Arbejde som Sygeplejerke paa Frydensstrand Badefanatorium blev kun kort. Ca. ti Dage efter Ankomsten blev hun lagt paa Sygelejet, og nu hviler hun til Opstandelsens herlige Morgen, da de døde i Kristus skal opstaa. Undertegnede talte ved Graven ud fra Joh. 11, 22—26. Menighedens Medlemmer saavel som Kirgæster og Arbejdere paa Sanatoriet viste deres Deltagelse ved at følge Søster Leivestad til hendes sidste Hvilested. Iblant Følget saaes den norske Konsul. J. A. Svendsen.

En 23-aarig frisk, stærk Pige (netop begyndt at holde Sabbaten) onsker Plads i Hus hos Søstende. Er vant til at pleje syge og gamle. Har udmærkede anbefalinger. Henvendelse til Ekspeditionen, Akersgaden 74, Kristiania.

:: Redaktionelt ::

Br. Raft agter at optage offentlig Virksomhed i Helsingborg gennem Vinteren.

Br. A. G. Daniells er i Juni Maaned vendt hjem til Amerika efter sin lange Rejse.

Det første lille Mødselsmøde af jødiske-Kristne Medlemmer blandt vort Folk er for ikke mange Uger siden blevet afholdt i de Forenede Stater.

Læs og opbevar den. Artiklen inde i Bladet om „Egteskaber, som er i Strid med Skriften“, fortjener ikke blot at læse med megen Estertanke, men tillige at opbevares.

Vi haaber, at navnlig alle vore Menighedssekretærer grundigt vil overveje og søge at sætte sig ind i de Punkter, som paapeges i det Stykke inde i Bladet, som særlig er stilet til dem. Læs den omhyggeligt igennem nogle Gange.

„Den store Verdenskrise“ er Navnet paa en 10 Dørs Traktat, som er udkommet i disse Dage. Traktaten er et Foredrag om ovennævnte Emne, holdt af Br. L. Muberspach. Den egner sig fortrinligt til Udbredelse netop nu. Alle T. & M. Foreninger samt vore Søfende overalt bør benytte den gunstige Anledning, som de nuværende internationale Forhold frembyder, til at give dette nye lille Skrift en saa stor Udbredelse som muligt.

En for ikke længe siden modtagen Meddelelse fra Br. Böttcher gaar ud paa, at hans Helbred er god, og at han ikke har nogen Takke om at forlade sin Post. Han omtaler de Videlser, som en af vore Brødre, der er bleven forvist, har gennemgaaet. Til Trods for, at vedkommende Broder er en kraftig Mand, er han dog bleven syg som Følge af det indeslængte Liv, som Kriegen har medført. To andre Brødre ankom til deres Forvisningssted efter en tre Maaneders Rejse. Den ene af dem var saa svag, at han ikke kunde staa. „De haaber at kunne benytte Sommeren,“ siger Br. B., der slutter sit Brev med at sige, at han i den senere Tid ingen Blade har faaet med Undtagelse af vort amerikanse Samfundsorgan Review, der kommer regelmæssigt og altid uberørt af Censorens Svæerte. — Lad os herhjemme, som endnu nyder Fredens uburderlige Velsignelse og ingen store Gjenvendigheder er udsatte for, ofte erindre vore Søfndende, som i andre Lande maa lide meget. Lad os bede for dem og for Guds hellige Værk!

Fra Nigierien i Vestafrika skriver Br. D. C. Babcock, at de nu af Regjeringen har faaet sig anvist et Distrikt for Missionsvirksomhed i Provinzen Florin-Kabba. Dette er i fuldeste Forstand ny Jordbund, efter som der aldrig har været udført Missionsvirksomhed af nogen Art. I Distriktet findes omtrent et Tusinde Landsbyer, deriblandt Byen Florin med over 50,000 Indbyggere. Regjeringen byder vore Arbejdere velkommen og bistaar dem i deres Foretagende ved at anlægge en ny, bred Vej ud til deres første Missionsstation.

Broder B. C. Fling, der staa som Leder for den nedre-ægyptiske Mission, men som for Tiden befinder sig i Krigsfangenskab paa Malta, skriver for kort Tid siden til Bestyrelsen for Udenlandsmissionen i Amerika: „Eders Breve bringer mig alle de Meddelelser, jeg overhovedet faar om Guds Værks Fremgang paa Jorden. Jeg har nu været her i seks Maaned. Nogle af vore Bøger har været i Omlob her i Fangelejren tilligemed en Del anden Litteratur, og der er opstaaet en Del Interesse, som jeg haaber med Tiden skal bære Frugt. Jeg har det ellers godt.“

Fra Nassau paa Bahamaserne kommer opmuntrende Efterretninger om den Skole, som blev oprettet der sidste Efteraar. Indbyggerne var blevne enige om at staa alle Ting til Beje: Lokale, Skolepenge og Elever, dersom Bestyrelsen for Hedningemissionen blot vilde sende dem Lærere. Br. og Søster Goffin blev sendt dertil, og det Arbejde, disse Søfndende udfører, synes at vække megen Tilfredshed, isølge hvad Sekretæren for Skolebestyrelsen skriver. Af Hensyn til Kriegen har Elefantallet ikke været saa stort, som man havde ventet; men Skolen har alligevel kunnet bære sine egne Udgifter, og Gud har meget velbesigtet Gjæring.

En Værktug kan straks antages paa „Den sanitære Fødevarerfabrik“, Balbersgade 14, København L.

En Ungkarl søger Tjeneste hos Sabbatsholdere, helst paa et Landbrug. Adr. Søren Sørensen, Labugt, pr. Selnes, Balsfjord.

En Sngeslejerste faar Plads straks eller senere ved Stavanger Kurbad. Sammesteds er Plads ledig for en pige fra 1ste Septbr. W. Hansen.

Announcer i „Missionsfetterretninger“ kost. 1 Kr. pr. Gang. Beløbet indsendes samtidigt med Annoncen.

„Sundhedsbladet“'s Trykkeri, Kristiania.